

საბჭოთა სელოვნება

ISSN 0132-1307

1981 9

ელქლე

პარსკვლავითყვენს

პინს ორ მოქმედებას

მოქმედი პირები

უცნობი — იგივე ლუკა.
 ღონა
 ზარია
 რინგო
 კასი
 ქალი მსწავლებლები
 ახალწარდა ქალი მატარებლიან

მოქმედება პირველი

პატარა ქალაქის რკინიგზის სადგური, მოჩანს შენობის ფასადი. სადგურის წინ პატარა სვეტია და რამდენიმე გრძელი ხის სავარძელი დგას. ერთერთი სავარძელზე ოცი წლის გოგო ზის მოწყენილი და რაღაცეს ელოდება. შემოდის ახალწარდა კაცი ჩემოდნით ხელში. უცნაურად აცოია. ძალზე გრძელ ლაზაზზე ქაშირ შემოუკერია. ხაყის სპორტული ტიპის ქელი აბურავს. მიიხედ-მიიხედავს, მუხრუ გოგოს პირდაპირ სავარძელზე ჩამოყდება. სივარტეს ამოიღებს. გააბლებს, თან ინტერესით შესცქერის გოგოს.

უხარულად შეიმუშვნება. ტყნობის მზერათ დაწვეული, მერე წამოიღება და წასვლას დააბრუნებს.

- უცნობი. უკაცრავად, ერთი წუთით, თუ შეიძლება.
- ღონა. (მოტრიალდება) მე შეძებით?
- უცნობი. (მიმოიხედავს) მე გვინი აქ ჩვენს მუტი არაივინა.
- ღონა. (ისიც ირგვლივ მიმოიხედავს და გაოცინებს) მართლად არაივინა, რა გნებავთ?
- უცნობი. თითქმის ერთი საათია, რაც აქ ვარ, მაგრამ ვერაინ ვნახე. რომ გამოვიდეთაივინობოდი. ყოველთვის ასეთი ხიცარიელება ამ სადგურზე?
- ღონა. — თქვენ ერთადერთი მგზავრი ხართ, ვინც დღეს ჩვენთან ჩამოვიდა.

- უცნობი. მშვენიერი, მუდგრო და ლამაზი სადგურია.
- ღონა. მუდგრო ნამდვილად არის, აი, ხილამაზისა კი წარმადგინებ ნიო.
- უცნობი. (შეკუერებს შენობის ფასადს) ასე გვინია, თითქმის ერთხელ უკვე ვივადი აქ. თუმცა შემიძლია დავიფიცო, რომ ამ მხარეში არსოდენ მიგზავნიან.
- ღონა. არა გვინია მერტედ ისტრვით ჩამოსვლა. ვინც ჩვენთან ერთხელ უკვე იყო, მერტედ აქეთვენ ადარ გამოუხედავს.
- უცნობი. რატომ, რამე ცტრტყწმენასთან ან ფტატლტრთან ხომ არ არის დაკუშრებულნი.
- ღონა. არა, უბრალოდ არავის სტრს ამ საშინელ მოწყენილობაში ისეუ დაბრუნება. თუ თქვენც უკან აბირებთ წასვლას, დღეს მატარებელი ადარ გამოიჭებს, იქნებ ავტობუსს მაინც მოუსტყროთ.
- უცნობი. მიწყენილობა შეიძლება მართლად არის. მე რომ თქვენს ადგილას ვიყო, სადგურზე მუხიკას მაინც დავუტყავდი — გაცილებით უფრო სასამოცენო იქნებოდა მუშობა.
- ღონა. თქვენ გვინიოთ, მე აქ ვუშავებ? არა, ისე მოვდივარ ხოლმე. კოსასში ერთხელ მაინც ახალ სასტარ დავინახე. აი, თქვენც, მაგალითად, დღიი ხნიო ჩამობრძანდით?
- უცნობი. წარმოვიდგინეთ, კერ არ ვიცი.
- ღონა. მეუღლინებაში ხართ?
- უცნობი. არა, მატარებლის ფანქრიდან სადგური დავინახე. მომეწონა და ჩამოსვლა გადავწყვიტე. თავისუფლად დრის ძალიან მიყვარს მოგზაურობა. ახლაც ისე, უბრალოდ მივემგზავრებოდი. თქვენ გიყვართ მოგზაურობა?
- ღონა. ამ ქალაქიდან კერ ფხვი არასად გამოდგამს.
- უცნობი. საოცარია, რა გვილით ხელს.
- ღონა. არაფერი. მაგრამ მე არ მსტრს აქედან სადმე წასვლა, თავად ველოდები.
- უცნობი. თუ უადგილო ცნობისმოყვარეობაში არ ჩამოხვლით, რას ელოდებით?
- ღონა. — ვინ იცის.
- უცნობი. — ამა, ვხვდები რაშია საქმე. თქვენ ადლებთ ელოდებით რომ რამიმე ხანტერტესო მოხდება თქვენს სტობრებაში, არა?
- ღონა. შეიძლება ახეც იყოს.
- უცნობი. — თქვენ ფიქრობთ, რომ ეს ხანტერტესო რამ აუცილებლად მატარებელს უნდა ჩამოუყვებ? განა არ შეიძლება ის აქვე, სადმე თქვენსავე ქალაქში გვილოდეთ?
- ღონა. მე ასე მტყარა.
- უცნობი. რა გქვიათ!
- ღონა. ღონა.
- უცნობი. მშვენიერი ხატელია, პოეტური.
- ღონა. მაინცდამაინც არავის მოსწონს.
- უცნობი. უცნაურია.
- ღონა. (სასთებ დიხებდავს) უკაცრავად, ჩემი წასვლის დრო მოუვდა.
- უცნობი. ნამწუნებია, მე კი ვიფიქრე. მგზაურობაში გამოწევდით, ძალიან გეჭკარებათ?
- ღონა. შეხვენება უკვე მოაფრდება. სამუშაოზე უნდა მივბრუნდეთ, თანაც, მე მგზაურად არ გამოვადგები.
- უცნობი. სადამოს სად შიძლება თქვენს ნახვა?
- ღონა. სიამოვნის არსად.
- უცნობი. ხევა?
- ღონა. ისევე აქ, მაგად დროს. (მიღობ).

უცნობი ჩაფიქრდება. შემოდის მარია, რკინიგზის ფორმის მსგავსი სამოსი აცვია. თავზე ყვითელი ფერის ლურჯ ოკარილიანი ქვედა აბურავს.

- მარია. (მიმართავს უცნობს) უცნაური გოგონაა, არა?
- უცნობი. სრულიად არა.
- მარია. მესხვე წელია თითქმის ყოველდღე შეხვენებაზე აქ მოდის და ჩატარებულს ელოდება.
- უცნობი. მერე და რა არის ამაში ცუდი.
- მარია. ქალაქში მას ცოცა შექნებულად თვლიან.
- უცნობი. მის ამბობთ, მე არაფერი შემიძნევიან.
- მარია. არავის სტყერა, რომ ის ბიჭი დაბრუნდება. აქედან წასული კერ უკან არავინ მობრუნებულა.

უცნობი. (ირონიით) პირდაპირ, როგორც სამი მშის ზღაპარშია — ამ გზაზე წასული უკან ვეღარ დაბრუნდება... მაგრამ უკან დაბრუნდა უკან უმცროსი ძმა.

მარია. ეს ზღაპარი, ხანადვილად კი ხელ სხანაირია.

უცნობი. ვინ არის ის ბები?

მარია. ერთმანეთი უფერადია. ბიჭი ასეთივე უცნობი იყო: რომ იტყვიან ფერი-ფერსაო, სწორედ მაშე იყო ზღაგამოჭირალი. შერე ბიჭმა წახალა გადაწყვიტა. აქ ცხოვრება არ ღირს, სადმე წავიდა მოვეწუხი და შევც წავყავანო. მოდა, ლინდი მესამე წავიდა უღლის. მან რ. ცეტკოს, ცხოვრებას ნამდვილი გემო გაუგო და ადარ სურს უკან დაბრუნება.

უცნობი. აი, თურმე რა ყოფილა!

მარია. თქვენ პაქმეუ ჩამობრძანდით?

უცნობი. ააა, ისე, უზარალოდ. რომ ვერ შეტყვიო სასტუმრომდე როგორ მივადე.

მარია. (ხელთ დანახებს) ამ ქუჩას გაკვეთი და პირდაპირ სასტუმროს მიადგები.

უცნობი. ადგილობა თუა, ნეტა.

მარია. რამდენიც გნებავთ. ბოლო ციარში სულ ათიოდე მგზავარი ჩამოვიდა ჩვენს სადგურზე.

უცნობი. ეს მოთხრობი, ლინა ხე ლუშაობს?

მარია. მეუბნებო, ეთნოგრაფიულ მუზეუმში, ამავე ქუჩაზე, ასე რატომ დაგანტერესათ ლინამ?

უცნობი. კინორეისორი ვარ. დიდი ხანა ფილმისთვის არლის შემორღებლად დავებე, მაგრამ ვერ მოიყვინა.

მარია. არა მგონია ჩვენთან საამისოდ ვინმე გამოვადგეთ.

უცნობი. (წამოდგება) შეშინდა ერთი არცა მოგვით?

მარია. ლტოის გაუგოსათვის.

უცნობი. სადგურისთვის მაგნიტოფონი შემიინეთ, მუსიკა უფრო გაგვიმარტულებო ცხოვრებას. (წმინთ ჩაფიქრდება) თმ-მ.

მარია. აა, მე ვთვლი და საჩუქრად გადმოგცემთ.

უცნობი. თქვენ რატომ უნდა იყოფიო, ვერ გამოვიდა. ისე, სიმართლედ რომ ვთქვა, ასეთი რამ აზრადეს კი არ მომხვლია. ორ ციარში ჩვენი ზეულატერი შეუბღებლად გამოვა და აუსტლებლად შევაქინე. გმადლობო არცისათვის.

უცნობი. აჰ, ეს ძალიან გვიან იქნება. იციო რა, მოდი ასე მოვიქცეთ: შე ვთვლი და დღესვე ადავადო, როცა თქვენი ზეულატერი გამოვა სახსაბურში, ჩემს მაგნიტოფონს უკანვე წავიღებე.

მარია. კი მაგნამ თქვენ ადენ ხანს აიპარეთ აქ დარჩენას?

უცნობი. ვნახათ, თუ არა და, როცა წავალ, მაშინ წავიღებ.

მარია. როგორც ჩანს, ქველმოქმედი ხარადიანად.

უცნობი. რა შუაშია აქ ქველმოქმედება? ვინა ხედავთ რა მოწყურებლობაა თქვენზე? იქნებ ცოტათი ზოინ გამოზარულდეთ, თორემ ადენი ხანი ვსაუბრობთ და ერთხელაც არ გაგიადიმიოთ.

მარია. (გაიქინებს) მე მგონი თქვენ ლინაზე არა ნაადებ უცნობი ხართ.

უცნობი. თქვენ ვინადა თქვათ, შექანებულთ?

მარია. არა, როგორ, გეადიმიოთ.

უცნობი. (სიცილით) კარგი, ისე იყოს. (გადიან) სადგან! სადგან! უკანვე მუსიკა. საგარეულზე ზის უცნობი. მოსიძის შატრებლის საფერის ხმა, შემობრბის ლინა, დაბნული უყურებს ვაგონებს. შერე იმედგაცრუებული შემობრბილდება და უცნობს დანახებას.

ლინა. — თქვენ აქ ხართ?

უცნობი. დიახ, გელოდებით.

ლინა. (გაეჭვიანებული) მე?

უცნობი. ასე მგონია, დიდი ხანა ციცოლობ. რატომღაც ისე მომიხდა თქვენი ნახვა.

ლინა. თქვენ ამას გულისწოდებლად ამბობთ?

უცნობი. სავსებით.

ლინა. შეიკარს. გულწრფელითა ჩვენს დროში იშვიათი ხლიდა. (პაუზა) რა მშვენიერი მუსიკაა! (გაეჭვიანებული) ეს მუსიკა აქ საიდან გაჩნდა.

უცნობი. წარმოადგენა არა მაქვს.

ლინა. (ღიმილით) თქვენ ზომ არ მიგადილეთ ამ საქმეში წვლილი?

უცნობი. არავითარი. ალბათ, გუშინდელ ჩვენს საუბარს ხადგუ-

რის მორიგეშ მოჰყარა უფრო და დღეს ასეთი სიფრთხილი და ვახვდებო.

ლინა. როცა ასეთ მუსიკას უსმენ, უსახვდროდ შეიძლება დადგინო.

უცნობი. (ღიმილით) თქვენ ისე ელოდებით?

(პაუზა)

ააა... ვახვებო, მეც დაახლოებით ასეთი უილის კაცი ვარ.

ლინა. მაშინ კიდევ არა უხვს.

უცნობი. როგორ ფიქრობთ, თქვენი ლინის სტეროში ჩემთვის არ მომხატება მტერიოდენი ადგილი?

ლინა. არა.

უცნობი. — საწუხაროა. რახან ასე პირდაპირ მიმასუბეთ, იქნებ ისიც მოთხრობ, რატომ?

ლინა. თქვენ ერთობით. ჩემთვის კი ყველაფერი ეს გასტლებო სტეროიულადა.

უცნობი. (ირონიით საკუთარი თავისადმი) მმ, იქნებ ჩემი ცხოვრება აქამდე სწორედ ვარბობა იყო და სხვა არაფერი. თუმცა თქვენთან ამასე ლინარკო ალბათ უფროსად, ისე ცოტა ხანია ერთმანეთს ციცოლობ.

ლინა. როგორ მოგეწონათ ჩვენი ქალკა?

უცნობი. მშვენიერი ქალკია, ოღონდ ცხოვრება თითქოს მოყუნებულა.

ლინა. აი, გეუბნებოდით.

უცნობი. მე მგონი ეს ისევე თქვენი ზრალია, ხალხის ზრალია. თითორონევე შექმნილი ასეთი ადამიანები და შერე შეეჩვიეთ კიდევ. მაგრამ ნუთო მთელ ქალკაში ერთი მემოხბო არ აღმჩინებ?

ლინა. იყო ასეთი ვინმე, მაგრამ აქაურები მას უსწარს კაცად თვლიდნენ, ისიც ვიდე და სხვა შერეოი წავიდა.

უცნობი. — მასხალად, თქვენ ზანც ვლაცას ელოდებით.

ლინა. (ძიძილედ) ვთვლიდო მუსიკა ხამი წვლით, ალბათ კი უკვე ადარ კვლი.

უცნობი. ვერაფერი გავიდე. თქვენ ვინადა, თქვათ, რომ დღეოდენ სადგურზე დარ მივაქვით?

ლინა. დიახ, სწორად ეს მინდა ვთქვა.

უცნობი. თუკი ხამი წვლიწადი აქ მოუხვლელად დღე არ გაგიცდებოთ, ალბათ ასე უღებ, ნეტავ, რა მიხდა, რომ ყველგვრის ხაზი დაგვარებო.

ლინა. უღებ ათაფერი მომზადარ. მე ამასე უკვე კარგა ხანია ვფიქრობოდ.

უცნობი. — და მინცა და მინც ჩვენს ჩამოსვლას დაამოხივით, აა?

ლინა. (ირონიით) მაგაზე ნუ ინტრვიულებთ, თქვენ ამ ამხამა, რომ იტყვიან, იოტობოდენა წვლილიც არ მიგადილეთ.

უცნობი. (ღიმილით) ვუღებო არ ვინტრვიულებო, რა თქმა უნდა, თქვენი ნებაა, მაგრამ მე რომ თქვენს ადგილას ვიყო...

ლინა. (გაღიზიანებული) რას იზამდით, თქვენ რომ ჩემს ადგილას იყოთ!?

უცნობი. ინტრვიუთი ვგრანობ, რომ თქვენს ამ გადაწყვიტოდენა რაღაც ამბები უნდა მოსყვეს.

ლინა. მაინც რა?

უცნობი. არ ვიცი. კონკრეტულად ვერ ვერაფერს გეტყვით.

ლინა. არა მგონია რაიმე მოსყვეს. ან რატომ უნდა მოსყვეს? (პაუზა) ისე კი ძალიან მაყვარს, ნუთო, ღმერთის ჩემთვის ასე უპატარა ადამიანური ზედინერება დავინახე!

(სახეს ხელებში ჩარგავს).

უცნობი. ზედინერება თითოთაოდე ყველსაფან არდი მიდის. ზედინერება უნდა მოიპოვო, აი, მაშინ ექვს მას ნამდვილი ფსიკა. თქვენ რა გააკეთებთ ამისათვის? იქნებ მას, ვინც აქამდე წავიდა, თქვენზე აჩაქალებო უფრო.

ლინა. (თავს ასწევს, ცრემლს შემოშორდება) მე არც კი ვიცი, ს:დ უნდა ვეცებო.

უცნობი. (იღვლებული) დავუშვათ და თქვენი ცოდა უნაყოფო გამოგობა. როგორ ფიქრობთ, განა აქ რამე მოგადგება? არა, არავითარი შემოხვევაში. ქვეყანაზე იმდენი ხანტერებო რამ ზდება თქვენ ვინახავთ ვარსკლავთცვენა?

ლინა. არა, მე მხოლოდ თითო ვარსკლავი მინახავს ცას მოწყვეტილი.

უცნობი. იციო რა მშვენიერი სანახავია, როცა დამებული ცოდა იქობოდენი ვარსკლავების წეზო მიდის. უკეთხელ ვნახე.

ბავშვობისას და მას შემდეგ ვუძლი ბუნების ამ სასწაულის გა-
მეორებას. იშვიათად ხდება ხოლმე ასეთი რამ, მაგრამ თუ ადამიანი
ვარსკვლავთცივენას შეეწირა, მას შემდეგ ეყვანა სურათი-
ლო აურსულდება. ასე რომ ელოდე ვარსკვლავთცივენას.

ლი ა. სულ ლოდინი, ლოდინი, სული ამოვიდა ამდენი ლოდინით.
ახლა კიდევ ვარსკვლავთცივენა. თქვენ ხომ ნახეთ ბავშვობისას
ვარსკვლავების წვიმა. განა ავისრულაო რომელიმე სურათი-
ლო?

უცნობი. და მერე ერთი? ყველა სურათი, ძვირფასო! არ ვიცო
რა იქნებოდა ჩენი სიცოცხლე, მე რომ ვარსკვლავთცივენა არ
მეხება.

ლი ა. (თავისთვის) ეს ყველაფერი, რა თქმა უნდა, ძალიან ლამა-
ზია, მაგრამ ხდება კი ასე?

უცნობი. თქვენ ხვალ აქ აღარ მოხვალთ?
ლი ა. არა.

უცნობი. მაშ, სად შემიძლია, თქვენი ნახვა?

ლი ა. მუხუშუში ვმუშაობ, თუ გნებავთ, მომარტანდით. მომარტან-
დით, ერთადერთი ღრისშენახისშინააო, ალბათ, ენოთერაფიული
მუხუშუშია მოთქმ ქალაქში.

უცნობი. აუტოლებლად მოვალ-
(ღონა გადის, შემოდის მარია)

მარია. (მიმართავს უცნობს) მოეწონა თქვენი შესიკა?

უცნობი. (გაიციენებს) მოეწონა.

მარია. რატომ იცინით, თქვენ ხომ მისთვის მოოფორეთ ეს ყვე-
ლაფერი?

უცნობი. არა მარტო მისთვის. განა დღეს თქვენ უკეთეს განწყო-
ბაზე არა ხართ?

მარია. ვარ, მაგრამ თქვენ ჩემს განწყობაზე, ალბათ, ნაყლებად
ფიქრობდით.

უცნობი. წარმოიდგინეთ, რომ ფიქრობდი, ჩემს განწყობაზეც
ფიქრობდა.

მარია. დღეს ყველა საქეთარ თავზე ფიქრობს უფრო მეტად.
უცნობი. როგორ ჩანს, ერთმანეთზე უნდა ვფიქრობო.

მარია. ვაგუშნათ ღმერთმა. მაგას რა ქობია, მაგრამ ჩვენთან ამა-
ზე თავს არავინ იღვას.

უცნობი. მარია, იციო დღეს რა მოხდა?

მარია. წარმოდგენა არა მაქვს.

უცნობი. ლინამ ლოდინი შეწყვიტა. ხვალთან ის საღვარეუ ადარ-
შივა.

მარია. ძალიან კარგი, ჰუმოსთვის მოუხზია. განა შეიძლება აღწერ-
ხან ასე უარყო ცდა?

უცნობი. (აღუცხებულ, ცვირილით) რა არის კარგი, რას ამბობ!
ეს ხომ საინფილმებია?!

მარია. თუკი ღონა რეალურად შეხედავს საგნებს და თავის ბე-
ზე დაფიქრდება, რა არის ამაში ცუდი.

უცნობი. როგორ არ ვესმით. ღონა ერთადერთი ნათელი წერტი-
ლია თქვენთან, ახლა ისიც უნდა ჩაქრეს, იციო, ეს რას ნიშნავს?

მარია. რომ ირგველ წყვდიადი დაიხადგურება, გულგრილობისა
და ურთიერთობის წყვდიადი. თქვენ ყველანი გაჩნდით ხარო,
(უცნობს) გაჩნდით-ღებ-ბი (პაუსა) (უცნობი აღუცხებულ და დაბო-
ჯებს სცენას). ახა, წითელი, თქვენს აგულში ჩაიხედეთ და პა-
ტიოსად მოთხარით: განა თქვენ კი არ ელოდით მისთან ერთ-
ად? განა თქვენ გული არ გავლდებოდა ამ ამბით?

მარია. (მიმოდ) სხვა სიტუაცია ამას, ალბათ, ვერც დაარქმევთ, სწო-
რად რომ გული მიკვდება. თქვენ, მგონი, გულთამბილველი
ხართ, ის გოგო რომ აქ აღარ მოვიდეს, არ ვიცი რა მუხუშუდა.
მეც ხომ გულში ეს წულბი ღონასთან ერთად ლოდინში ვავა-
ტარებ. თმეცა, გულწრფელად ვბეძევთ, არ მინდავ, რომ მისი
სატრფო ჩამოსულიყო. არ მინდავ, რადგან, რა საოცრადაც არ
უნდა გავჩვევით, მე მშურდა მისი. თქვენ, ალბათ, ამას ვერც
კი წარმოიდგენთ.

უცნობი. წარმოიდგენ, მარია, წარმოიდგენ, ჩვენ აღმაიგნებია
ვარად და ზოგჯერ შურსაც ვერხას ვაუქმევით.

მარია. ასევე შურდათ, ალბათ, ჩემს მგზობლებს და ნაცნობებს,
კონკრეტულად შეითხოხებოდა ღონას ამბავს, ახლა რაღა უნ-
და ვუთხრა მათ.

უცნობი. შური, რა თქმა უნდა, საშინელებაა, მაგრამ უფრო დი-

დი საშინელებაა იქნე და ვალდებულად ვიყო უსურბელ სხვის
უხედურებას. თქვენ რაიმე უნდა იღონოთ, რაღაც უნდა გავაქმევო
თით.

მარია. ნეტა ვიცოდეთ — რა.
უცნობი. მ. მოიგონებ?

მარია. არა, რა თქმა უნდა, რამე უნდა ვიღონოთ. აუცილებლად. იქ-
ნებ თქვენე დაკვეთებით, კვი თვინო ჩაკვეთნით ეს აზრი.
უცნობი. ე. ი., მეც ხანგრძლივი დროით უნდა დავიჩე თქვენ-
თან.

მარია. განა არ გელონებ იქ, ხაიდანაც ჩამოხვებით?
უცნობი. (წამით ჩაფიქრება, მტკიცედ იტყვის) არა.

მარია. მაშინ დაბრით. თუცა არ ვიცო თქვენი პროცესების კაცმა
აქ რა მინდა აკეთოს. ჭეჩქარობით ჩვენთან კინოსტუდია არ
არსებობს.

უცნობი. თქვენ ფიქრობთ, რომ მე კინორეჟისორი ვარ?
მარია. ასე არ მოხარობთ?

უცნობი. გეზმებთ, თმეცა, კინომოყარული, ასე თუ ისე, მა-
ინც ვარ.

მარია. მაშ რა პროცესისა ბარანდებით?
უცნობი. ციტატადა ყველაფერი მებერებაზე, ისე მხატვარი ვარ
მარია. თუ ისერებთ, დეკორატორის ადვილი შემიძლია შემოვ-
თავსო. ამ მხრეზე ბერი არაფერია საღვარეუ გათვლებული.

იქნებ თქვენი წყალობით აქაორობა უფრო ნიშნაფილი გახდეს.
ჯანგარი, რა თქმა უნდა, დღეს ახა.

უცნობი. (წამით ჩაფიქრება. მერე გადმწევს). ვლდებოდა
თქვენს ჩანაფილებას. დღეს ხანია ვიცნებო მასე უწინარს და
ღამაშ სასუშობაზე.

მარია. სხვა შორის, თქვენს განაჯარგლებლაში თავისუფალი იოა-
ხიც ცოდება. ასე რომ შევიძლიათ აქ გამოხივდეთ და მოეწონ-
სასტუმრო ძვირი დაგვადებთ და თან, არა მგონია, სასიამო-
ნო იყო იქ ხანგრძლივად ცხოვრება.

უცნობი. დღესვე გადმოვალ და საქმეს შევუვლდები.
მარია. მოთავსი ხანგრძლივი დავტავრო რამე.

(სიწალე ქრება).

სადგურა. სტერმა გაზონება ღამაშე გაუქრებოთ. სვამებოც
სხვადსხვა გეგმე შევლდება. იგობრბა, რომ ამ საქმეში უც-
ნობის მატარის ხელი უნდა. უცნობს მსუცა. შემოდან ქალა-
ქის მცხოვრებლები. ყველანი უნდათაბე არიან ჩაკვლული. ერთ
ქალს ხელში ქოჯა უქრავს, თმეცა, არც წყნის, და არც ცხე-
ლა მინადმინავ. მეორე ქალი პატარა ბავშვით წამოსულა.
სხვის საქსოვი წამოიღია და ხეზეუვლდ ქსოვს. მამაკაცები
აბოლებენ. დაბოლებული ატმოსფეროა. ყველანი მოვლანზე დაბი-
ჯებენ და იქმეცა შობებულებსა, რომ რაღაცას ელოდებან. მე-
რე მოისმის მატარებლის ბორბლების ხნაფრი. მატარებელი ჩა-
მოდგება და წამით ყველა გაირიგდება. ყველანი მკურებლებს
კენ ზრებოთ დანანთ და სცენის სიღრმეში ჩამოდგობს მატარე-
ბულს აღვებენ თვალს. თავებს ხან ერთ მხარეს მიმართებენ, ხან
მეორე მხარეს. მერე იმსადგურებულნი სცენიდან წელ-
ნელა გაიდან, რჩებან მხოლოდ ქალი და კაცი — მისწალე-
ლები.

ქალი. (თავიღებებს ვარემოს) ეს რა ღამაშია გაზონიხია!

კაცი. მუსიკა არა დღესებულად ვლდრს!

ქალი. კარგა ხანია აქეთ აღარ ვყოფილვარ, რა მშენივარად მოუწყ-
ვიათ აქედრბა.

კაცი. შეიძლება ბავშვები წამოვიყვანო სკოლიდან და ვანაბო.

ქალი. აუცილებლად წამოვიყვანო, შენ შემიძლია ცდობ ქვეყნებზე
ცხვაბო მსურველებს. გეოგრაფიის კაცყოილა ჩინფიგის სა-
დგურებ. მშენივარა, ხომ იცი, თანაც მატარებელ და სადგურის
ყოველთვის მოგზაურობის სურვილს აღმარბა. მე მგონი ბავ-
შვების დაიბატრესებო.

კაცი. აჰ, არა მგონია, რომ ჩვენს მოწყობებს რაიმე აინტერესებ-
დებო.

ქალი. როგორ არა, ხომ უფრობ ცუცა. ეს ბოლო დროს შევან-
ნიე. საუთარი ანსამბლო ჰეათი, რომლის წევრებაც ნაადერ-
ბილბობს უფრო მოკლეს, ვიდრე თანამედროვე ბავშვებს. პი,
კაცყოილბეზე თითქმის ნორმალურად სხვადან, მერე კი რას იც-
ვამენ და იხრებენ, ვერაფრით ვერ მივმხვდარვარ. ვერცერთ

უცნობი იქ, სადაც შე ცხოვრობდი, ჩემზეც ასევე ფიქრობდნენ. მაგამ განა ვეფერა რომელი ვიყავი?

ლინა. (ხუმრობით) ისე, ცოტათი.

(იციან)

უცნობი. ძალიან გიზღვება სიცილი. შე რომ შენს ადგილას ვიყო, სერგოვად არ დავბურავდი პირს.

ლინა. (მირტყვებით გუფლოსულობით) სამაგიერო ვადაზიზღავ არა?

უცნობი. (იციან) შე სრულიად სერიოზულად ვანბნობ.

ლინა. აჰ, მაშინ კი მართლაც ვიკად ჩამოვლდი.

უცნობი. ღმინა, შენ დიდებული გიგო ხარ. შენსათვის არაა უწყინადად მივიდო ხელი და მასთან ერთად მივიღო სამაგიერო უნდა შემოიპარა.

ლინა. შე უკვე შემპირდნენ ამას. ახალი შენ არაფერი გითქვამს.

უცნობი. როდნენ ეს აუტოლებლად უნდა გააკეთო.

ლინა. აჰ, შენ ფიქრობ, რომ რინგო უკვე აღარ ჩამოვა. როგორც იქნა, სიმათრულე წამოვკვდა.

უცნობი. (ღაბნებულ) სრულიადაც არა, არა, არა! შე სწორედ პირიქით ფიქრობდა.

ლინა. (ირონიით) ვამაგიებინე, ნუთუ აქ იმ მისიით ჩამოხვედი, რომ ამაზე დამარწმუნო.

უცნობი. რა თქმა უნდა, არა. მაგრამ მე ახლა ვხედავ, როგორ კარგავს ჩემს თვალწინ რწმუნას მისი მშვენიერი გოგონა და ძალიან მიწნა ჩემე გაჯავდო მისთვის.

ლინა. (მეკრძალებული) შე არავის დასმარება ან შეპირება?

უცნობი. (აღუღვებულ) სწორი ხარ, სწორი, რაღაც ისე ვერ ვიქვი, მაგრამ შე თუ ასე ვიქვიდე, აღბნა იმიტომ, რომ არ მინდა თვიინებულ სხპილოდ დაეკარგო ისედაც შეტრეფილი რწმუნა.

ლინა. (გაოცებულ) შენ გაქვინებს იქ, სადაც ცხოვრობდი?

უცნობი. შეუძლებელია წყნის გამო კაცმა ვეულოფერი შპობლაური შიპოლო და სხვაგან ვადაარტად, მაგრამ როცა შენ იქ აღაჩადერი გიზღვება, როცა შენ იქ აღაჩავის აინტერესებ და ვეღარ გივებენ, აღბნა, შეუძლება ბედის საქებნელად სხვაგან წახვიდე. შე მეტრა, რომ არაია ქვეყნად ვეთლი ადამიანებზე, ვისთვისაც ჩემი არსებობა შეუძლება, რაღაცას წარმოადგინებს. პოდა, შენ მათთან მსურს ვიყო.

ლინა. კარგა, რომ მოგზაურობა შეგიძლია.

უცნობი. შენ კი რა გიზღვება ხელს.

ლინა. არ ვიცი, იქნებ, იღებენ გადააწყვეტო კიდევ.

უცნობი. თუ ასე მოხდება, მეც ვამაგიებინე, სიპოწყვებით წარკვალ შენთან ერთად სამოგზაურად.

ლინა. (იციან) ვიფიქრებ.

უცნობი. (მითითებებს ლინას მეკრძალებულ ჩამოკიდებულ მედალიონზე) აი ასეთ ქალაქში, როგორიც შენს მედალიონზეა დახატული, ნადავად დირს წახვალა. რა მშვენიერი ქალაქია, ანაფტის მსგავსი არ მინახავს.

ლინა. ეს რინგის შემოქმედებია. ერთ ირონიარი ჩედალიონი გააკეთა. ერთი თვიინე აქვდა, მაგრამ, აბნა, სადღე დაეკრე.

უცნობი. რა იცი, იქნებ არც დაეკრავებს. (პუშუა) ძალიან კაცოფილი მივადგინე მუზეუმშიდან. შეუძლება ისევე მოვიდო, როდნე პირიპას ვხვდ, რომ აქვლბს ბუქვს აღარ გამოვიკლო.

ლინა. (ღიმილით) თუ ასეა, შეგადგინა ისევე მოხვდო.

(უცნობი გაღის. სინაოღუ ქრება.)

(სადგურში. უცნობი მატარებულს ხვდება. ვაგონიდან ჩამოღის ახალგაზრდა ქალი.)

უცნობი. (გაოცებულ) შენ აქ საიდან ვანიდი?

ახალგაზრდა ქალი. მატარებლის სარკილიდან შემოხვევითი დავინახე, ძლიან ვიციანი, რა გაკეთია, რა ვაბურავს, რას ვაგზნარა.

უცნობი. (ღიმილდავს სამოსზე) შე კი გონია, რა ძალიან მიზღვება.

ახალგაზრდა ქალი. შეუძლია წამოხვიდე და პირდაპირ მოღდების კონკურსში მიიღო მონაწილეობა.

(დაცნობით ათავალერებს).

უცნობი. შე არსად წამოხვდის არ ვაპირებ. ძლიან გადააწყვეტო იქურობის მოტყვება და ახლა უნარ დავბურავდე?

ახალგაზრდა ქალი. რამ ვადაგრაია! აბა, ამ მიყრდნეულ სადაგურში ვინდა დარჩე?

უცნობი. ჩერკეზობით აქ ვიქნები. შერე ვნახოთ. იქნებ შენცავე ნაც წავიდე?

ახალგაზრდა ქალი. სულ აფირია კუთა გოგენია.

უცნობი. ვაგენი რა შუაშია?

ახალგაზრდა ქალი. შენ დაიკრე ზღაპარი, რომ ირონიც წილს კაცმა ხელოვნებისთვის ვეულოფერი დასმო, იკახე, სახოგადოებრივი მდგომარეობა და ღარიბული ცხოვრება და ხეტიალი არჩა. ტატი, ზონიერ, ნახვარა სწორედ კალხში. ტრაპილოტი ტუე და ხშირი წყნობი, ქობი აოსწლოვანი ხაობაბის ჩრდილში სადღე. თაქონის ნაიპას, მაგრამ ვაგენი არჩავეულოფერი ნიჭით და იკონიებულში მატყარი იყო და, თაქონ ცხოვრების დიდი გამოკიდებება ჰქონდა. შენი ხნის კაცს კი აბა რა ვამადლებება უნდა ჰქონდეს? შენ ჩერი თოქმის არა. ფერი განაძვდება. გარდა ამისა, აქ ტლანანთო მათნა მიანდავამაქ.

უცნობი. ვაგენი ვენიის იყო მე უხარლო მატყარი ვარ და შეუძლება ვანსაკრებულს ვერაფერს ვქნე, მაგრამ არაფერი მესსაქვება იქ. სადაც ადამიანები ვერაფერს მშვენიერს ვერ აწინებენ და თაქი მხოლოდ მეტარკატლორა ახრებით აქვთ ვერებნული. ბუერი ვეცადე მათი უტრადებება მიუხეობო, მაგრამ ვერ მოვახერხე. აქვთ სწორედ სიბოძახის საქებნელად წამოვკვდა.

ახალგაზრდა ქალი. (ირონიით) შერე ეს სირო, შენი ტუტა, რთო, ღლანა?

უცნობი. ღლანა, მალე კი უფრო ღლანაში ვახვდება. ამის გარდა, აქ შეუძლები ხალხს, ვისაც კიდევ შერჩენია რაღაცის რწმუნა. მათი შეუფერეს შეც იმედი ვამჩინა, რომ ვეულოფერი არაა დაღუღული.

ახალგაზრდა ქალი. როგორი არაპარტაკული ხარ. განა შეიძლება ისევე მეტყვო, ვარსადფერი ზღაპარი ბუენერტაბაზე?

უცნობი. შეუძლება, როდნე ზღაპარი კი არა, სინაფიდელო.

ახალგაზრდა ქალი. შერე და სადა შენი სინაფიდელო აქ?

უცნობი. დაბ. აბიტიმ წამოვკვდი აქვო. ის კი არა და, იქნებ შენც ვარჩენილთაყვი.

ახალგაზრდა ქალი. არაიოღეს!

უცნობი. პო, შენ ვერ მატყვებ შენს ძველ სამყაროს, ის ჩემთვის დიდი ხანია ნაყოფია.

ახალგაზრდა ქალი. ვირჩევ შენც უნარ დარბუნდე, სანამ ვკინა არაა (მიზღუდ მოხიბლეს) რაღაც ვერ ვუვა. რომ აქ ვინმე ბედნიერი იყოს. აბა, ვახვდე, ის წყველი როგორ მომზებული ზის.

უცნობი. ეს მომზებელი წყველი საოცრად ვეთილი ვანსარაბიო მოღის ხოლმე აქ, ვირაში ერთხელ და ელოდება მატარებლის ჩამოსვლს, რომ მოკლოდნელი სიხარული მოუტანონ ერთი აქაველი მშვენიერი გოგონას. აბა, დაფიქრე. განა შენ შეგიძლია სხვისი გულშობილის კოველდე სადაგურე იპრო და ეთლოდ შენთვის უცნობი ადამიანის ჩამოსვლად?

ახალგაზრდა ქალი. (ირონიით) არაიოღეს ასეთი სიხულდელს არ ვაჯავებდე, ერთი კი მოხარია, შენც იმ მშვენიერი გოგონს გულშობილის ხომ არ დავსმარებ ახლა აქ?

უცნობი. ასეც რომ იყოს, რას ხედავ ამასი ტუღს.

ახალგაზრდა ქალი. კუთავე შეუშლიარა.

უცნობი. ეს მოხარია, დარჩები თუ არა?

ახალგაზრდა ქალი. დღმარაბა დამიფაროს!

უცნობი. მაშინ მატარებელი ზეუ წყნობი ვაგა.

ახალგაზრდა ქალი. ვამადლობო, რომ ვამახვებენ.

უცნობი. მშვიდობით.

ახალგაზრდა ქალი. (მიღის მატარებლისკენ, შერე მოტრადლებდა უცნობისაკენ). იცოდ, ინანებ შენს საქციელს, მაგრამ ვკინა იქნება.

უცნობი. კოველ შემოხვევაში, ნეგაშის საქებნელად უნარ დავაბურავდე.

(ახალგაზრდა ქალი გაღის. უცნობი სკამზე ჩამოვდება და ჩაფიქრებული. მატარებელი დაიჭრება. შემოღის პირა).

მარა. ვინ იყო ის ქალი, ასე დაფიქრებული რომ წაგოვავ..

უცნობი. იქედან იყო, ჩემი ძველი სამყაროდან.

მარა. ა. შენ მასთან რამივე გააკვირებდე?

უცნობი. იღვსილაც.

მარა. რაგორ მოგავნო, იცოდა, რომ აქ იყავი?

უცნობი. შემთხვევით მომხრა თვალის მატარებელიდან. უკან დაბრუნება მინიჭა, მაგრამ ქვა ავადღელ და თავი შეუფურცა.

მართალია. იქნება კრება მართლაც წაქეზებული.

უცნობი. (აღუცხვებელი) ჩემი ძვირფასო მარია, მე მასობრივ რადიო ვარ, რომ ვითამაშო. (პაუზა) ასე გულწრფელი, როგორც ახლა ვარ, ახასიამოვს ვერცხვადვარ.

მართალია. კარგი, კარგი. გეტუზეცე მართლაც, სულ მინდა სახელმწიფო: შეამჩნე რა სხვადასი და წელსანი თვადლები აქვს ღინას?

უცნობი. (ადგიქრებული) პო, თქვენი მართლაც სველი თვადლება უნდა ქაინდეს. სველი და სივსინა.

მართალია. ღმირთუ მალთან უხდებ, ოღონდ, იშვითად იღმებ.

უცნობი. მღირს მართლაც დამარე ღმირი აქვს.

მართალია. სადა აქვთ, ნეტა, ამ მამაკაცებს თვადლები? (პაუზა).

უცნობი. მარია, შენ იცი დასაბლები თვადე საით წავიდარ ჩინგო?

მართალია. ვიცი თვადდარბრულად რომელი ქალქში გავიზარე.

უცნობი. პოდა, წყაღ და სადმე ვიპოვნი. გაავაგებ რა დავებართ. აუფსნი აუფსადურს და, ვინ იცის, იქნებ აქვთაც წამომიყვებს. თუ ცოცხალია, რა თქმა უნდა.

მართალია. ცოცხალი იქნება, ცოცხალი. მაგრამ აქვთ წამოსვლაზე: აღუდა, სტავსავსა ვერ დასძრავ მასთან. ის რომ ჩამოსვლელი უყოფილიყო, აქამდე ჩამოვიღოდა. შეიძლება ოქსიცი შექმნა უცვად და წაქრავლშვილად.

უცნობი. დღებმე მივღებარ.

მართალია. (შეშფოთებული) მაგრამ ისე არ მოხდეს, რომ შენც იქ დარჩე.

უცნობი. როგორ?

მართალია. ზომ გახსოვს, აქედან ვინც მიიღის, უკან ადარასოდეს ბრუნდება.

უცნობი. (მტკიცედ) მე დაბრუნდები!

(გაღმ).

მართალია. (თავისთვის) კრება საერთოდ არ ჩამოსვლელი. ახლა რომ აქ აქედან წავიდეს, მერე ჩვენი ხალხი, ახლათ, მართლაც ადარაფერს იწავებს.

ფარდა.
პირველი მოქმედების დასასრული.

მოქმედება მორტ

პატარა ეზოში, რილ საერთოქმელ მსუქნინ მამაკაცი ზის და თვალშეშ. ცალი ხელი საბავშვო საგორავის სახელურისთვის ჩაუკლდა და დრო და დრო მინიჭრავ ბავშვს უნაწავებს. შემოდის უცნობი, მიუახლოვდება მამაკაცს და მხარზე ხელს შეახებს).

ჩინგო. (გაიღვიძებს) რა მოხდა?
(წამოიწვეს საერთოდღადან)

უცნობი. უკარავად, რომ გამოგავლიძეთ. რინგის ვეძებდი და აქეთკენ მომასწავლეს. თქვენ ხომ არ იცით სად ცხოვრობს ჩინგო?

ჩინგო. (გაეზორობს) ვიცი.

უცნობი. იქნებ მომასწავლოთ, თუ არ დაიზარებთ?

ჩინგო. ის აქ გახლავთ.

უცნობი. (გაეჭვრებული მიმოიხედავს) სად?

ჩინგო. თქვენს წინაშე საერთოქმელ იქდა და ცინია, მაგრამ უცრად მილი დაუფრთხეთ.

უცნობი. (გაიღვიძელი) თქვენ ხართ ჩინგო?

ჩინგო. ტსსს! (თოსს მიტარის ტურებთან) ბავშვი არ გამოვლიძეთო! რატომ გაიკრავეთ?

უცნობი. სიმაართედ რომ ვთქვა, თქვენზე სულ სხვანაირი წარმოგვანა შეჩნდა.

ჩინგო. არა აქვს ამას მნიშვნელობა. თქვენ არ მოთხარით, ვინ ბრანდებთო, ის ჩემთან ვინ მოგასწავლად.

უცნობი. მე თქვენთან გვირილადან ჩამოვადი. გაგიგიათ ქალაქი გვირილა?

ჩინგო. (სავარძლიდან წამოიწვეს) გვირილა? (პაუზა) კი მას სვს.

უცნობი. ოდნებლაც თქვენ მგინი იქ ცხოვრობდით.

ჩინგო. შეიძლება. მაგრამ რატომ გაინტერესებო ეგ ამაგი. ან თქვენ აქ სადმე მოხვდით?

უცნობი. ხილვლად შემოხვდით.

ჩინგო. ასეც ვიფიქრე, რომ თქვენ იქაური ხართ ხართ.

უცნობი. საქმე ისაა, რომ მას შემდეგ, რაც თქვენ წამოხვდით, მთელი ქალაქი თქვენს დაბრუნებას ელოდება.

ჩინგო. წარმოუდგებელია (წამოიღება) საერთოდღადან. აღუცხვებელი გავიღის. სივარცლს მოუკიდებს და ისეც საერთოდღის ცილებზე ჩამოვდება? მთელი ქალაქი? რაღაც ხომ არ გუფლბათ? (ჩაფიქრდება) კი თუ იქილი გარგანა, ვინც შეიძლება ცოტა ხანს მელთა ცილებს, მაგრამ იმდენი წელი გავიდა მას შემდეგ, შეუძლებელია, რომ მასაც არ დავიწყებოდი. შეუძლებელია!

უცნობი. ღინა?

ჩინგო. თქვენ იცნობთ ღინას?

უცნობი. ვიცნობ, პოდა სწორედ ეგ ღინა ზედიზედ სამი წელია ჩამოვლელ სადგურზე დადიოდა და მორტიკ მატარებლით თქვენს საოქვლად უფლდა.

ჩინგო. რას ამბობთ, ხომ არ გავიდა, ნეტა?!

უცნობი. სავსებლად შეეკურება.

ჩინგო. (მომიდელ ჩაფიქრდება) გამოდის, რომ ღინა უსინდისოდ მოვატყუე, წყაღედ და უკან ადარ დაბრუნდი. ასე ფიქრობო არა?

უცნობი. თქვენ მთელი ქალაქი მოვატყუე. ქალაქი ღინაზე არანაკლებ ელოდა თქვენს დაბრუნებას.

ჩინგო. რატომ, ვერ გამოვიდა?

უცნობი. უფლას სურდა ეწამებინა, რომ ქვენაღ საშარლიანობა არსებობს და რომ ამ პატარა გოგოს საოცარი მოთმინება და თავდადება კეთილად დაგვირგინებდა.

ჩინგო. (მომიდელ) ეს ბრალდებაა, საშინელი ბრალდება, მაგრამ მე ვიცი არ შეუღონის. მე შეუღონ მსხვერპლი ვარ. როდესაც აქვთ მოვლადი, მართლაც მწეროდა, რომ ვიპოვდი ჩემთვის ცსადენ სპირა გარემოს, მერე კი ღინასაც თან წამოვიყვანდი. მაგრამ რა გამოვიდა? უფლადუარი, რაზეც მე და ღინა ვიცნებობდით, ილუზორული გამოდა. ამიტომ ადარ დაბრუნდი უკან. ამ რსურდა შეიქვდა მისთვის, რომ კრბია ცხოვრებას შეურტადედს კაცი და მოჩვენებობით ბედნიერებისთვის ბრძოლას თავი დაანებოს, თქვენ თვლით. რომ მე ამაში დასაშვად ვარ?

უცნობი. როგორ გიბოძათ. თქვენ არც პირველი ხართ და არც უკანსტელი ადამიანთა შორის, ვინც რწმენა დაქარგა. მაგრამ არც თქვენ და არც სხვას უფლდება არა აქვთ სხვასაც შეურტიოთ და ადარაგინოთ რწმენა.

ჩინგო. (ხელშეშით თავს ჩარგავს და ფიქრობს) თქმა ადვილია... დღმორი. ეს რა ჩავიდიც.

უცნობი. მე მე თქვენს წასაყვანად ჩამოვლდი, მაგრამ უცვად აღარ ჩინგო. რატომ არ თქვენც აქვს კი ასეთი განწყობილი თქვენს წამოსვლას არჩე? შეგიძლიათ კი რაიმე მიხსეთ ღინას?

ჩინგო. არა, ადარაფერი, და, გარდა ამისა, მე იქ დაბრუნებას სიკვდილი მარტინენია.

უცნობი. გადარწმუნებო, ღინა თქვენ გელოდებოთ.

ჩინგო. ის, ვისაც ღინა ელოდებდა, კარგა ხანია ადარ არსებობს ამ ქვენაღდ. იცით, რა, დაბრუნდი უკან და უთხარით ღინას რაიმე დამარე ტყუილი, ანდა უთხარით, რომ საერთოდ ვერ მნახეთ.

უცნობი. მე მას სიმაართედ ვერცხვი, უფლადურს ისე მოვცხვებ, როგორც არას.

ჩინგო. წუ ოხამო ამას, ძალდაან გთხოვთ! უთხარით, რომ ადრტკატარბოთუმი დავიფლდი, უფლადურს ეს აქობდა.

უცნობი. მერე, თქვენ ხომ ცოცხალი ხართ?

ჩინგო. ღინასთვის მე მაინც მყვადარ ვარ. მე აქ, ჩემს ცოლშვილთან დაბრუნებას და როგორმე გვიკანდ წუთიოქვლდს. იქარორობის კი გახსენებლად აღარ მინდა. ერთადერთი, რაც მე ღინას და ჩემი მშობლების ქალქს მგონებდა, არც მე მდებლიანა (მოიხანის მტკელზე დაეღულე შევალალომს) აიღეს, სახსოვრად, გქრდით (გაუწვიღის მდებლიანს) იქნებ თქვენც მაინც მტკელთო, არ უფლადობოთ ბავშვობის ფიქრებსა და ცრწვანს.

უცნობი. (გამოართმეც შედარდისი) სასწულეება ასეთი ტყუ-
ლის თქმა.

რინგო. ლინს გულსთვის გააკეთე ეს, ძალიან გობოვი.
უცნობი. კარგი, მაგრამ დაეუფეა და ოდენზე კლავ უკან დაბ-
რუნება მოვიდით?

რინგო. უმად სიყვლის ვაზობინებ.
უცნობი. ძალიან მძიმე გულით მივდივარ თქვენგან, ნახვამის.
რინგო. შევიდითო.

(უცნობი გადის, რინგო მძიმედ ჩაფიქრებული რჩება).
სადგური. შემოდის უცნობი. იქვე არიან მარია და მასწავლებელ-
სადგური ქალი და კაცი. რადიზაც ვაიხარებთ ბებონე.

მარია. (დინახავს უცნობს) სული ამოვება შენს ლოდინს.
უცნობი. ხელ ლოდინი, ლოდინი, მთლი იქნებ ამ ქალაქს სახელი
გამოუცვალეთ და ლოდინი დავარქვათ.

მარია. ნახე რინგო?
უცნობი. სამწუხაროდ, რინგო უკვე აღარ არის ამქვეყნად.
კაცი. რას ამბობთ მოკვდა!

უცნობი. მოკვდა, ავტოკატასტროფაში დაიღუპა.
(პაუზა).

ქალი. (სინანულით) რინგო, რინგო, ვინ იფიქრებდა, რომ ასე
ახალგაზრდა შეიძლება მომკვდარიყო. ისეთი მეოცნებე და
დათვალადი უნაწყოლო იყო, ერთი ვერ ვიფიქრებ.

კაცი. შეე მოკვდა, ამდენხანს სად არის-მეთუი. როგორ შეიძ-
ლებოდა რინგო უკან არ დაბრუნებულიყო, ცოცხალი რომ ყო-
ფილყო. ასე არაა, მარია.

მარია. რა თქმა უნდა, ჩემო კარგო, რა თქმა უნდა.

ხანგრძლივი პაუზა. ყველანი ჩაფიქრდებიან.

კაცი. (გაცხადებით) არა, არა, ქვეყანა რომ დაიქცეს, წელს სამოგ-
ზაუროდ მაინც უნდა წაიღო. უკვე მტაცად გადაწყვიტებ.

ქალი. შენ ასე გადაწყვიტე ხოლმე ყოველ წელს, მაგრამ მერე სა-
შუელს არ ავიტებ.

კაცი. ახლა დაგაუტებ. შენ გინდა ჩემთან წამოსვლა?
ქალი. მინდა, როგორ არ მინდა.

მარია. თქვენ რა, ახლავ ხომ არ აპირებთ გამგზავრებას?
კაცი. (დასცხებით) არა, ახლავ არა, მაგრამ ხომ უნდა გადაეწ-
ვეთო ერთხელ და საშუალოდ.

უცნობი. აი, ეს მესმის. როდესაც უკან დაბრუნდებით, თქვენი
შობიერდებები ნაცონებზე უამბოთ, მერე ისინიც გაემგზავრე-
ბიან.

მარია. და ასე ყველანი მოგზაურები გავხდებით.
უცნობი. შენ მაინც არ ამბობდე ამას, მარია, შენი ფორმის და
სამსახურის მიხედვით რომ ვინაქვლით, მთელი დედამწა-
შემოვდილი უნდა გქონდეს.

მარია. მარათლი ხარ, მაგრამ, ასე გმონია, სადაც არ უნდა წახი-
დე, საკუთარ თავს მაინც ვერსად გაიქცევი.

უცნობი. როგორც ჩანს, სასურაარ თავზე უფრო ნაკლები უნდა
იფიქროს კაცმა, აი, ეს ხოლო დროა თქვენ კვლავინ დიდებუ-
ლიად იტყვიან. მერწმუნეთ, ლინს ამხავ რომ სასიკეთოდ დამ-
თავებულყოი, საოცარ შევას იგრძნობდით.

მარია. ცუდად ჩაბოდი უნდა დამთავრდეს. ჩვენ ასე სულაც არ
ფიქრობთ.
(პაუზა)

ქალი. (თითქოს თავისთვის) მასხასადმე, რინგო კატასტროფაში და-
ღუპა (მერე თითქოს რადიკ გაასხედება), კი მაგრამ ლინს ვინ
შეატყობინებს ამ ამხავს.

მარია. (მიმართავს უცნობს) იქნებ, ისევ შენ უფროხ.
უცნობი. რა გაეწუბა, ვეუტყვი.
(გადის).

(შეხუებოთ, ლინა ზის თაყინდელული და რადიკს წერს. შემო-
დის უცნობი).

უცნობი. ერთი ბილეთი თუ შეიძლება.
ლინა. (მასწავლებლად მიაწოდებს ბილეთს, თან წერას განაგრძობს.
მერე უეჭრად თავს აწევის) აი, ეს შენა ხარ, რა ხანია აღარ
გამჩინებლობარ.

უცნობი. ქალიადი ვიჯავი წასული.
ლინა. საიდუმლოა?

უცნობი. არა, რინგოს საქებრად წყადი.
ლინა. (აღღუპული წამოიჭრება ფეხზე) ვინ გობოვი?

უცნობი. წუ გაწეწეწა, ლინა, წუ უფრო ჩემთვის გაწეწეწა. მან-
ტრებზედა არ ხედი ეწა კაცს, რომელიც შენ ასე გაეყარს.
მე მინდა სიმართლე გობოხრა. შენ უნდა იცოდ სიმართლე, რი-
ნგო შეატყვი არ უნდა იყოს იგი. რინგო მკვდარია, ავტოკატა-
სტროფაში დაიღუპა.

(პაუზა)
ლინა. (ცრთხანს ჩემქადაა, მერე მძიმედ იტყვის) მე ამას თითქოს
ვგრობობო.

უცნობი. და მაინც დადილი სადგურზე?
ლინა. მე ჩემი იტყვითი ცუცხობოხრა. როცა რაღაცერი იმედი და-
კარგებ, ახალი გამოვლიყო, რადიკ ხომ სჭირდება ადამიანს, რომ
იარსოს. მოკვ, მეც ლოდინი გამოვლიყო, თუცა, არცო ვი-
ცოდი კარგად, რას, ან ვის ველოდი. რინგო, რინგო, ნოვუ არ
შეიძლება და რჩინილიყო და ისევე ეცხოვრა. როგორც უკ-
ლანი ვინაერობით ამ ქალაქში.

უცნობი. მარია ის რინგო არ იქნებოდა. რას იზამ, არ გაუმართ-
ლა. ამას ახლა აღარაფერი ეშველება. შენც უნდა შეეცოვო, მან-
ხაო.

ლინა. თუ შეიძლება მარტო დამტოვე.
უცნობი. რა თქმა უნდა, რა თქმა უნდა, იქნებ მარია გამომგზავ-
ნა შენგან?

ლინა. არა, არა, მინდა მარტო დავარჩე.
უცნობი. უნდა გინდა. ლინა მკვდარის მოიხინის; ცრთხანს ჩასკე-
რისი, მერე კი ჩემად ატრადება.

ხანგრძლივი პაუზა
სადგური. სკვერის პატარა სუფრა გაშლილი. იქვე მარია ტრია-
ლუბს. შემოდის უცნობი. შემოაქვს წელით სასე ვედრო, რომ
შეღობი შამანისის ბოთლითა ჩალავებულ.

უცნობი. რომ არ მოვიდინებ?
მარია. მოკვდენ. ნუ დარბობ. აუცილებლად მოკვდენ. ყველაფერი ერთ-
თად მოკვდენ.

უცნობი. (ვედროში ხელს ჩაყოფს) მე მგონია, შემანერი უკვე
გაცივდა.

მარია. (სტურბო თვლებში გადაადილებს) ხსენებ ასე საქმიოდ
მოიხბობენ სუფრა გამოვლი.

უცნობი. საოცრად მომიხდა დარბობა. დიდი ხანია ასეთი სურ-
ვილი არ გამჩენია.

მარია. სრული უფლება გაქვს. აქედან წასასვლელი მაინც არხანდა
ხარ, შეხვალ შენს ოთახში და დავინებ.

უცნობი. იმე შეეწევი ამ ოთახს, რომ აღარც კი მახსოვს კომ-
ფორტული ზინა თუ არხანობს.

(შემოდინა ლინა და მასწავლებლები — ქალი და კაცი. ყველანი
სადღესასწაულოდ არიან გამოწყობილი. ლინას ახალი კაბა
აქვია)

კაცი. (მავლის მიუხალოდება. სუფრას გადახუავს და ხელუბს
მოიშეშებს) მშენებრია, მშენებრია. ღმერთების სუფრაა, რომ
იტყვიან.

ქალი. ხომ არ დაეკავიანოთ. ლინას გამოვლიყო. ერთი საათი ეხ-
ვეწყო, რომ ახალი კაბა ჩაეკეთა. ნახოთ, როგორი გოგია ახლა,
რომელიმე უცხოელი მსახიობი გავჩენებო.

ლინა. დამცინით?

მარია. კარგი, კარგი, მოკვდენ ნუ მოსაწყვლებ თავს.

კაცი. კი, მაგრამ, არ გეუტყვი რა ხდება? ვის ეუთუნის ეს ს-
დებულო იდეა? ან ვინ მოქიქდა თავი?

მარია. აი, (მოულოდინო უცნობზე) პირველი ხელფასი აიღო და
გადაწყვიტა ეს ამხავი დესეხებინა.

უცნობი. ახეთი წესია, რას იზამ.

კაცი. კარგი წესია. სიამოვნებოთ გადავიღოი სადმე ახალ სამსა-
ხურში და ასევე მოვიქცეოდი.

ქალი. ახლადილი ხელფასის რა, არ შეიძლება?
კაცი. (უხულებს შემობრუნებს ხელს) შეიძლება, როგორ ვერ მოვი-
ფიქრებ. მომავალ შუახანს ჩემი სტუმრები ხარო.

ქალი. შემდეგ კიდევ ჩემი.

უცნობი. ეს მომავალში. ჩერ კი ამ სუფრას შემოვსებდეთ. მე
მგონია სწავს ზარარის ველოდებით.

მ არ ი ა. მოციკოტ ერთი წუთით, ხალხში უნდა გაეცქი. ახლავ მოვალი.

მ არ ი ბ. ი. (მიდის ლინასთან) რა დავებართა ნეტავი ამ ქალს. ლ - ნ ა. მარია ხოცრად თბილი ქალია.

მ არ ი ბ. ახეთი ლესნიერი ადამიანი ჭერ არ შეშვედვრია.

ქ აღ ი. (უცნაურად) ვუთხრა მინდა გითხრო, მშობლები მოცხალი ვეგავ?

მ არ ი ბ. ი. ხაშუხაროდ, არა. ერთი და შეკვს და იხივ ქლიან შორს ცხოვრობს.

ქ აღ ი. მერე და არ შეიძლება თქვენი და აქ მოვაწვიოთ. თუნდაც რამდენიმე დღით.

მ არ ი ბ. ი. რატომაც არა, მასაც ქლიან გაუხარდება თქვენი გაცნობა.

ლ ი ნ. შენი და ბედნიერია?

მ არ ი ბ. ი. მგონი კი. შეკვს შეწვენიერა მუდელად და ოქროსმთვინე ქლიავა. აქვს ხანტიერის ხაშუხო — პედიატრია. შეკვს გენივლური ძმა, ჩემი ხაით, რომელზეც ქლიები კუვას კარგავენ.

ქ აღ ი. ოპოზი, ხედავ?

მ არ ი ბ. არა მონდა, არ შეიძლება კაცმა ცოტა წაიტარახოს. (შემოღის მარია, ახალი კაბა აცხია).

მ არ ი ა. (ხელს უწერს ჯივს) არა, შეუ მოვედი უკარავად, რომ გავლიდეთ. მაგრამ ხაშუხოდ მომივდა ამ კახის ჩაცმა. თქვენ ამოშლეთ სადერდელი.

მ არ ი ბ. ი. ი. ეს სულ სხვა კლასია. კიდევ კარგი, აქ, რომ უცხო მამაკაცები არ არიან, თორემ თქვენზე ტყუპიანა ბუდებოდა. მერე მე ვიღაც ნადავლ დღემო უნდა გამოიწვია.

მ არ ი ა. ახა, ახა, დაწვედით ერთმანეთს.

მ არ ი ბ. ი. გიხვით, შეგობრებო, სუფრასთან, სული წამივიდა და ებაა. (უყვლი სუფრას შემოუსტებთან).

მ არ ი ბ. ი. (შამპურის გისნის, ფუფუნების შეკვსებს. მერე ერთს ხელში აიღებს) ნება მიპოვებ ერთი სადღერატელო ვიქვა, ოღონდ ნუ შეტეხნივდებათ, თამაღობს არ ვაძიებ.

ქ აღ ი. ახა, თამადა უნებელად შენ უნდა იყო.

მ არ ი ბ. ი. მიიღი, ამ სუფრას გაუმარბოს, რომელსაც ახლა ხაში ქალი და ორი მამაკაცი უსხედან. არ შეიძლება, რომ ხაში ამ წუთას ერთმანეთთან სივარული არ აკავშირებდეთ. თქვენ გავმარტოვო, ჩემი ძვირფასებო.

(დალევს)

ქ აღ ი. ვინ რა წაიღო სხვა ამ ქვეყნიდან, რომ ჩვენ წავიდოთ რამე. გაუმარბოს სივარულს და მხოლოდ სივარულს! (სვამს).

ქ აღ ი. აი, ეს მესხის, მე შენ ახეთი არახოდეს მინახანარ.

ქ აღ ი. ეე, მე უკველთვის ახეთი ვიქავი, უზარდოდ, ახსარეზი არ შეივინდა.

მ არ ი ა. ბოლომდე ვცხამ ამ სადღერატელს. (დაცლის ჭიქას და შალა ასწევს).

ქ აღ ი. ახა, ლინა, ლინა რას გვეტყობა.

ლ ი ნ. (ჭიქას აიღებს) მე მინდა მადლობა გიხსნარ, ჩემი კარგებო, მე თქვენ ყველანი მივარახარო.

(ხაში ბზარი შევარება, ატრებებს სანარკობს).

ქ აღ ი. ა, ცერემლი არ დამანახოს, ახარულს სუფრამ!

მ არ ი ბ. ი. შევავსოთ, შეგობრებო (ავსებს ჭიქებს) ერთი სადღერატელო კიდევ ვიქვაო. არის ამქვეყნიდან ერთი სატარა, ქლიაქი, სადაც ხაირად ღამაი და ცთილი ხალხი ცხოვრობს.

ცხოვრობს თავისი ტკივილით და სიზარულით, თავისი ვნებებით და განცდებით, თავისი იმედებით და აუბედნელი ოცნებებით. ერთი სიტყვით, ისეთივე ქლიაქია, როგორც, ალბათ, ბევრი სხვა დედამიწაზე, მაგრამ თავისებურად მარცხ განუზომებლად. მე მინდა თქვენ მოგხებრო. მადლობა გიხსნარო. რამდენი რამ ვისწავლე და გავიგე თქვენგან ისეთი, რაზეც მანადელ წარმოადგენაყ ი არ შეიძენა. ამ წუთას რითი იღვა დაწვინდა. მე ხომ მხადარე ვარ. მე დავხატავ ყველა თქვენთაგანის პორტრეტს, სხვა მოქლიაქეებსაც დავხატავ და გაიოტუნან მოვაწყობ. ამ გამოტუნან გავხსნი ერთი მწვენიერი

გოგონის სურათით, რომელსაც თავისი ღამაქი სულს ამტყენი ხალხი დავაგებობრა. ეს იქნება ლინა. იგი აი, ამ სკანოზე უნდა ჩამოგვაროს. (ხელს გაიშურს სკამისკენ) გვერდულად ჩვენი სურათს მოლოდინს დავაქვებ. გაუმარბოს ჩვენს გამოტუნანს. (სვამს).

მ არ ი ბ. ი. მერე და არ შეიძლება თქვენი და აქ მოვაწვიოთ. თუნდაც რამდენიმე დღით.

მ არ ი ბ. ი. რატომაც არა, მასაც ქლიან გაუხარდება თქვენი გაცნობა.

ლ ი ნ. შენი და ბედნიერია? მ არ ი ბ. ი. მგონი კი. შეკვს შეწვენიერა მუდელად და ოქროსმთვინე ქლიავა. აქვს ხანტიერის ხაშუხო — პედიატრია. შეკვს გენივლური ძმა, ჩემი ხაით, რომელზეც ქლიები კუვას კარგავენ. ქ აღ ი. ოპოზი, ხედავ? მ არ ი ბ. არა მონდა, არ შეიძლება კაცმა ცოტა წაიტარახოს. (შემოღის მარია, ახალი კაბა აცხია).

მ არ ი ა. (ხელს უწერს ჯივს) არა, შეუ მოვედი უკარავად, რომ გავლიდეთ. მაგრამ ხაშუხოდ მომივდა ამ კახის ჩაცმა. თქვენ ამოშლეთ სადერდელი. მ არ ი ბ. ი. ი. ეს სულ სხვა კლასია. კიდევ კარგი, აქ, რომ უცხო მამაკაცები არ არიან, თორემ თქვენზე ტყუპიანა ბუდებოდა. მერე მე ვიღაც ნადავლ დღემო უნდა გამოიწვია.

მ არ ი ა. ახა, ახა, დაწვედით ერთმანეთს.

მ არ ი ბ. ი. გიხვით, შეგობრებო, სუფრასთან, სული წამივიდა და ებაა. (უყვლი სუფრას შემოუსტებთან).

მ არ ი ბ. ი. (შამპურის გისნის, ფუფუნების შეკვსებს. მერე ერთს ხელში აიღებს) ნება მიპოვებ ერთი სადღერატელო ვიქვა, ოღონდ ნუ შეტეხნივდებათ, თამაღობს არ ვაძიებ.

ქ აღ ი. ახა, თამადა უნებელად შენ უნდა იყო.

მ არ ი ბ. ი. მიიღი, ამ სუფრას გაუმარბოს, რომელსაც ახლა ხაში ქალი და ორი მამაკაცი უსხედან. არ შეიძლება, რომ ხაში ამ წუთას ერთმანეთთან სივარული არ აკავშირებდეთ. თქვენ გავმარტოვო, ჩემი ძვირფასებო.

(დალევს)

ქ აღ ი. ვინ რა წაიღო სხვა ამ ქვეყნიდან, რომ ჩვენ წავიდოთ რამე. გაუმარბოს სივარულს და მხოლოდ სივარულს! (სვამს).

ქ აღ ი. აი, ეს მესხის, მე შენ ახეთი არახოდეს მინახანარ.

ქ აღ ი. ეე, მე უკველთვის ახეთი ვიქავი, უზარდოდ, ახსარეზი არ შეივინდა.

მ არ ი ა. ბოლომდე ვცხამ ამ სადღერატელს. (დაცლის ჭიქას და შალა ასწევს).

ქ აღ ი. ახა, ლინა, ლინა რას გვეტყობა.

ლ ი ნ. (ჭიქას აიღებს) მე მინდა მადლობა გიხსნარ, ჩემი კარგებო, მე თქვენ ყველანი მივარახარო.

(ხაში ბზარი შევარება, ატრებებს სანარკობს).

ქ აღ ი. ა, ცერემლი არ დამანახოს, ახარულს სუფრამ!

მ არ ი ბ. ი. შევავსოთ, შეგობრებო (ავსებს ჭიქებს) ერთი სადღერატელო კიდევ ვიქვაო. არის ამქვეყნიდან ერთი სატარა, ქლიაქი, სადაც ხაირად ღამაი და ცთილი ხალხი ცხოვრობს.

ცხოვრობს თავისი ტკივილით და სიზარულით, თავისი ვნებებით და განცდებით, თავისი იმედებით და აუბედნელი ოცნებებით. ერთი სიტყვით, ისეთივე ქლიაქია, როგორც, ალბათ, ბევრი სხვა დედამიწაზე, მაგრამ თავისებურად მარცხ განუზომებლად. მე მინდა თქვენ მოგხებრო. მადლობა გიხსნარო. რამდენი რამ ვისწავლე და გავიგე თქვენგან ისეთი, რაზეც მანადელ წარმოადგენაყ ი არ შეიძენა. ამ წუთას რითი იღვა დაწვინდა. მე ხომ მხადარე ვარ. მე დავხატავ ყველა თქვენთაგანის პორტრეტს, სხვა მოქლიაქეებსაც დავხატავ და გაიოტუნან მოვაწყობ. ამ გამოტუნან გავხსნი ერთი მწვენიერი

ჩინგო. (მთავალღებურს სადგურს) როგორ შევალთა აქეთ-
რობა, (დინახეს უნროს, რომოლე მისენ ზურგიო დგას,
ერ იტნოს) მშობლო, სიკარეს ვერ მომწეწეწე?

უცნობი. (მტრიაოდება, სიღბას და ფრეს ძირს დადებს. სი-
გარტეს ამოიღებს. უახლოდება ჩინგოს. მერე იტნოს და ვა-
ღანტეს. ნელ-ნელა მოიწეწეწე რინგისა) შენ? აქ საიდან ვა-
ჩნეო.

ჩინგო. (დაბნეული, არ მოელოდა, რომ უცნობს წაწყებდებოდა)
აი, ჩამოვედი მშობლიურ ქალაქში, დიდი ხნის მერე.

უცნობი. (უცხოურებად გაიქცეოდა) ვიცი, რომ შენი მშობლო
ერო ქალაქია. მაგრამ შენ ხომ მკვდარი ხარ.

ჩინგო. (პირველი დაბნევისგან გამოტყვევდა. ირინოთი). როგორც
ხედავ, ცოცხალი ვარ.

უცნობი. (შეკითხა) ხარ, მაგრამ, შე მგინი, დროებით.

ჩინგო. არ ვინდა, თუ კაცო ხარ, გეთი რამ. მე ვერ შემოხი-
ნებ.

უცნობი. შემწინებს არც ვაიბრებ, (სიგარტს ამოიღებს, მოუ-
კიდებს) ეს რა გააკეთე. დაგვიჩინე? შენ ხომ მამოვლდე უფ-
ლანი მომეტყუებინა. ახლა როგორ მოვიქცე? გამოიღბი, რომ
შეც შეგნებულად ჩავიღებ.

ჩინგო. კი ვთხოვია, აღარ ჩამოვალ-მეთუი, მაგრამ ვერ გავი-
ნდა. რაც შენ წამოხვედი, მას შემდეგ ერთი დამეძარ ამ მიწე-
დას. ისე აფერიაოდე, ავიტრო. მოსვენება დავკარგე. ხედავ-
როგორ ვაგებნი. რომ არ ჩამოვალ-მეთუი, ალბათ, მოვედებო-
დი. შენ ხომ საწინებლბა ჩავიღებე, იქნება, როგორც გამოვსა-
წროი ყველაფერი (პაუზა). შენ ხომ მიიხარა ღონა გელაღე-
რაო. მე ის შეიარდება, გესმის, ეს ქალიც შეიარდება. სხვათა-
რად შე მართლა მკვდარი ვარ. მე კი ვერ საცოცხლე მინდა. სი-
ცოცხლე.

უცნობი. (ღმწოთებულთ) კი მაგრამ, არ შეგველო ყველაფერი
ეს მამოვლე ვეფოჩრა და გეფოჯა?

ჩინგო. მაშინ იმდენად დათრგუნული ვიყავი, რომ ამაზე ფიქრიც
კი ვერ ვაგებედე.

უცნობი. (აღლკვეთული) მართალია, ჩემი ბრალია, შენ რას გერ-
ჩი, როგორ დაგიტრებ. ამა მამონ მოვიტყუე, როცა მასურდა ჩემს
სიცოცხლესო ყველაზე გულწრფელი ვუფილიყავი.

ჩინგო. (ძიმედლ მიატრებ, რომ ახე მოხდა. მიატრებ, თუ შეგიძ-
ლია. (გამოცოცხლებლბა) შენ ხომ ჩემს წასაყენად ჩამოხვედი,
ახე არ იყო? ზოდა შე და ღონა ისევ ერთად ვქინებთი. სხვა
ჩადა ვინა? ნეთუ არ შეგიძლია კეთილის სქიშობათის ერ-
თი ტუთილის თქმა გადაიტარო?

უცნობი. ამა ტუთილის თქმა. ახლა ამის ჩაღა ვწეხლებო.

ჩინგო. (წაქვსის დაბარებლბა) დროებით. ღინასთან უნდა წავაგე
მუზეუმში. მოვივინებთი ისევ ვხახავ, ალბათ, და ვეძლმბი
როგორც გამოვისცილო ჩემი დანაშაული.

უცნობი. (გაბრაზებულთ) დღერთობა არ შემახეიდროს მეორედ შე-
ნისთანა კაცთან.

ჩინგო. შენი ნებაა.

უცნობი. (ფანისთვის) მასხადამე, აქედანაც უნდა დავიძრა (ირო-
ნიით) ხად ვაჩხუნვოს ხელში, ხად მიიღიკოს თავი? დღერთი,
ნეთუ ვერასად ვერ მოვიტედე ფეხს.

ჩინგო. უკაცრავად.
(ვადის).

შემოდინს მარია და მასწაფლებლბი: ქალი და კაცი. უცნობი
სკამზე ზის ხელეში თაფრატული.

მარია. (უცნობს) როგორ გავადა ის ბიჭი შენ რომ ახლა გელაპა-
რაკებოდა, ჩინგოს. დღერთი, ხომ არ მომჩენენა. თქვენ დაინა-
ხეთ?
(მიუბრუნებლბა მასწაფლებლბეს)

ქალი. დავინახე რომელია, ზედამოკრალი ჩინგო იყო. ასეთი მსგა-
ვებლბა წამოხოდებლბოდა.

კაცი. თავს დაავებ, რომ ჩინგო იყო.

უცნობი. (თასს აწევის) არაა საქირო თავის დადება. ის მართლა
ჩინგო იყო.

ქალი. ცოცხალი?
უცნობი. ცოცხალი და საღ-საღამაითი.

ქალი. დღერთი, დაილოცოს შენი სახელი, ეს რა სასწაული მო-
ხდა.

მარია. (დაფიქრებულთ) სასწაულიბა არ ხდება ქვეყანაში
ქალი. სასწაულია, ახა რა, სამი წლის წასული კაცი-
უკაცრავად უნდა იმოგზაურო. ქვეყანა ნანა და დაბრუნდა.

კაცი. როგორც ჩანს, არც ისე ცუდი ყოფილა ჩვენთან, თუ
კაცს ამდენი ხნის შემდეგ ისევ აქეთვე გამოეწეა ველბა.
(მიუბრუნებლბა ქალს) ხედავ, რას შერბნა სიყვარულთ?

ქალი. ხედავინარ გიკოა ღინა. ჩიგორც იქნა, ჩამოვეიდა სავა-
რდელ ადამიანი.

კაცი. ხედავინარ, ხედავინარი. (დაფიქრებლბა) მორჩა. გადაწყვე-
ტე. ან ზეწლები უქველმად მივდივარ სამოგზაურად. შენც
ხომ წამოხვალ!

ქალი. აუცილებლბა იგი, მოდი ის ქალაქში წავიდეო, სადაც
ჩინგო ცხოვრობდა. (უფრთხად რაღაც გასწენებლბა) დაიკა დაი-
კა. (მოტრიალბება უცნობისაკენ). შენც ხომ იყავი ის ქალა-
ქში.

უცნობი. (გულწრლად) ვიყავი.

ქალი. მერე ხედავინარ მოიტახე, რომ ჩინგო მოვედა.

უცნობი. (გაღინებულთ) ტუთული ვოქი?

კაცი. შენ წახე არჩიო, თუ...

უცნობი. (შეაწყვეტიბინეს კიდევ უფრო გაღიზიანებულთ) ვნახე,
ყვანებურთ კიდევ, მაგრამ, როგორც ხედავთ, მაინც რეიტრებე.
კაცი. — ბატომ, ვერ გავიგე?

ქალი. მე ვხედავ რატომცო. შენ ღინა გიყვარს და ვინდოდა რინ-
გო ამ გზით ჩამოგეტყუებინა თიღინა.

უცნობი. (ირონიულად) აბოლუტური სიმარტობა.

ქალი. (იმედგატრებულთ) აი, თურმე რა შეიძლებლბა მოხდებ. ჩვენ
კი ისე ვაგვრებლბა შენი. (ხელს ჩაკიდებს კაცს) წამოდი, წა-
ვალ. (მიღინა, მერე ქალი შერთრიალბება) მარა ა, შენ არ
წამოხვალ?

მარია. (გქმედლ ჩემად იყო და დამაბულთ — უსწინდა საუბარს)
არა, არა. მე სადგურზე უნდა დავრტე.

(მასწაფლებლბი გაღინა).

მარია. (მიუახლოვებლბა უცნობს და თავზე თბილად გადასთამს
ხელს) რა მოხდა, ვამოხებინე.

უცნობი. (ძიმედლ) რინგო ჩამოვიდა.

მარია. ვიცი.

უცნობი. (ალკვებულთ) ამაზე ნებთ რა უნდა მოხდეს.

მარია. შენ ნახე არჩიო?

უცნობი. ვნახე, მარია, ვნახე და მოგატყუეო, მაგრამ ამაზე აღარ
ღარს ღლასარა.

მარია. (მეკაცრებლ) არა, მოიცა. სიმარტოდ უნდა გავიკო.

უცნობი. ეე, ჩემს კარგო, რაღა აჩრე აქვს აწი სიმარტლეს.

მარია. (აღწოთებულთ) ჩიგორც თუ არა აქვს. სწორედ რომ
დიდი არჩი აქვს. თუ მართლდებ იხე იყო, როგორც შენ ამ-
ბობ, წახინ ხომ დანჩნა ყველაფერი, რაც აქე რუნდებლბათ
და წაულებთი ვაშუბთ. (მტრიალბა) მე არ მეჩრა, რომ ის ახე
მოხდა. გეუფერებთი. ანხსენე ყველაფერი.

უცნობი. საქმე ისაა, რომ ჩემს სიმარტოდ უნდა დამტკიცებ
სქიარდება. ხედავ, როგორ მოტრიალდა ფორტუნა. საოცრია,
მარია.

მარია. (მუღარით) მაინც თქვი, რაღაც გამოიგინე. თორმე გავ-
გიტეხები. მე ხომ შენ საოცრად შემოეყარდი. მე მიწოდდა შენის-
თანა შეილი მუღარო. შენ ვინდილას არ იყარებედი.

უცნობი. მე არც მოტყვას ტუთული, მარია. ან უფრო სწორად,
უნებლად ტუთული ვოქი. რიღებლბა რინგისთანა ჩავიდი, მან
მიიხარა, რომ რტებინა თავისი საქციელის, რომ ის უნდა არა-
სილდეს დაბრუნებლბა (ხმას აუწევის). რომ მას ცოლი და პატარა
ბიჭი აქვას. (უვიროით) რომ ის, ჩინგო, ვისაც ღინა ელო-
და, უმკვდარია (პაუზა). მერე მიიხარა, დღინასთვის მეთუჯა, რომ
აბტოკატისროგოში დაღებლბა. მე არ დავთანხმდი, ყველაფერი
ისე მოვეუწყებე, როგორც არის მეთუი, მაგრამ ჩინგო შემებქ
ვეწა. მუზეხვეწა და აი, რა გამოვიტე.

მარია. და უკველვე ამის შემდეგ რინგო მაინც ჩამოვიდა?

უცნობი. როგორც ხედავ.

მარია. (ღმწოთებულთ) ჩიგორც ვაგებდა. ახლა ალბათ ღინასთან
წავიდა. ვინ იყის რას ტყუები. მე უნდა ვნახო ღინა.

უცნობი. გვიჩინა, რომ ღინა გაიგებეს?

მარია. უნდა ვაგავოს.

უცნობი. ბილდის და ბილდის, რინგისი არ იყოს, ჩვენ ხომ აზი-საფრის ვაყვებდით უველაფერს, რომ ღინა და რინგა გრადე უყოლიაფუნენ. მაშ, რად გვიანდა, ამ ფილს ზედ'იერი დასა-რული მქონია. გვაქვს კი უფთხა აზი წათ საქუნეზი რეპრია-რია?

მ არა ა. გვაქვს ღინეს და ჩვენც ველოდებოდით არა იმ რინგოს, ვინც ცოლი და შოლი მიატოვა და უფინდოსე მოიქცა აქამდე ამ მშვენიერ პაუტეს, რომელიც სანი წლის უკან ეყოლიდა ზა-ხეხეთი წავიდა ჩვენგან და როგორც ჩანს, უკუა-რუკვლილ და-ი-კარგა.

უცნობი. (ბრინით) ასეა, თუ ისე, რინგო აქაა. ეს კი ნიშანს რომ მე უნდა ავიზარო (საუბრა) სტრიალულად გული მწუდუნა, მაგრამ რა ვაქუნომა, არ მინდა ჩემზე ასეთი ცუდი წარმოდგენა დაგვარო. არა თქმა უნდა, ანგელოზი არა ვარ, მაგრამ არც მთელივე წყალმდებელი ვარ, როგორც ახლა მიაჩნიათ. იმი-სთვის, რომ ჩემს სიმარტული დავარწმუნოთ, დავაქროთ, რომ მე მართლა შევხვედი რინგოს, აი, ეს შედალიონი გამომართვი (ამოღობს ჯიბიდან მედალიონს და გაუწოდებს. მარია გამოა-რთმებს) იღსებ; როცა მე აქ აღარ ვიქნები, ღინას ანებ და ეველაფერს მიხედება. ნახებოდეს, მარია ვინ იცის, იქნებ კი-დეც შევხვდები გრამინებს.

მ არა ა. (აღუცხებელი) არა, შენ ანებ არ უნდა წავსიდე. ეს უსმა-რთობაა იქნება, გვავერებო, ჩემს მოხელეზე მაინც ეს უწე-ვალ. მაღე მატარებელი ჩამოადგება. აუცილებლად დახვდები, გზხოვ. (გარბის).

(მუხებში. ღინა ეველზე დაიკადებულ სურათებზე მტეგრეს წყნდს, შემოდის რინგო, ცარებში გარჩედება. ღინა ფეხის ხმაზე მობრუნდება. დიანახავს რინგოს და მოულოდნლობისაგან ჩვირი ზღლიან გაუფარდება. ინსტინქტურად ჩაქდება და იატრ-კზე ხელს აფაფრებს, ჩვერს ეტებს, თან რინგოს თვალს არ ამორებს).

რინგო. ღინა! (მიეჭრება და წამოაყენებს).

ღინა. (გოგინებელი, თითქოს ტრანსში ჩავარდნილი) შენ ცო-ცხალი ხარ, რინგო. (სახეზე, მიბრუნებ ხელს ნახალ უსვამს).

რინგო. (ციციის ღინას ხელს) ცოცხალი ვარ, ძვირფასო, ცოცხა-ლი.

ღინა. შენ დაბრუნდი, რინგო.

რინგო. დაბრუნდი, ღინა.

ღინა. რამდენი გელოდებ. სად იყავი აქამდე.

რინგო. დაავადიანე, ღინა?

ღინა. დაავადიანე, რინგო, დაავადიანე.

რინგო. დანაშაუე ვარ.

ღინა. (უცერად გამოერკვევა. ხელს ვააშვებინებს რინგოს, მიღისა და აქლემის ფიტრულან დგება) გვიანაა უვეე. უველაფერი ვა-მთავრდა.

რინგო. მაგრამ შე ხომ დავბრუნდი.

ღინა. (მობრუნდება და აქლემის ფიტრულს ხელს უსვამს, თითქოს ევერება). სანი წელი გელოდებ. სანი უსასრული წელი, შენ კი არა და არ ჩანდი.

რინგო. ვერ ჩამოვედი აქამდე. ძალიან მივირბა, ვკრძნობდი. რომ დავიადიებდი, მაგრამ შენი სულგრძელობის იმედი მქონდა. იცი, რაიმედი რამ უნდა ვიამბო, შენ აუცილებლად ავიგებ.

ღინა. ღმერთო ჩემო, რატომ უნდა მქონდეს უველას ჩემი იმედი, შე კი არაივო.

რინგო. შენც ხომ გქონდა ჩემი ჩამოსვლის იმედი?

ღინა. მქონდა, მაგრამ მერე ნელ-ნელა ეს იმედი გაქრა.

რინგო. მინც როდის?

ღინა. როცა ერთ მშვენიერ დღეს მატარებლით ჩამოვიდა მაღალი ბიჭი და დანახა, რომ არ შემიძლება უსასრულოდ დლორი მხო-ლოდ ანსტრატული იცნების ატენას, რომ ცხოვრება თვალსა და ხელს შუა ვაყა, თუ არ იჩქარე, რომ ზედწირება სადაც აქვე ახლოსა მიუფულო და შენ მას უნდა მიავჩიო. და ვახა მართო მე, მთელი ქალაქი მისი უსაზღვროდ მაღლივთელა. (საუბრა)

რინგო. (მიმოდ) შენ ის გიყვარს? ღინა. (ჩაიქრებლბა) მგონი, კი. (სიუე ფიტრულს ევერება).

რინგო. დიდი ხანია?

ღინა. მთელი სიცოცხლე. მას შემდეგ, რაც ის შენს სახედნელად წამოვიდა და უკან დაბრუნდა (უვეცრად გამოერკვევა და მიტრია-ლდება რინგოსკენ) მოიცა, მოიცა, შენ ცოცხალი ხარ?

რინგო. ვერაფრად ვევერებ.

ღინა. რატორ, ღუკამ მიიზრა, რომ შენ კატატორუში დაიღუ-ქე.

რინგო. არავერი შეშის.

ღინა. მას შენ გნახე?

რინგო. წარმოდგენა არა მაქვს, ვიჭა საუბრა.

ღინა. (მიღის და გოგინებელი სკამზე დაეშევა) მამსაამდე, გამო-დის, რომ მიგვეტუო.

რინგო. (ბრინით) ახლა კი ვხვდები, რაშია საქმე. როგორც ჩანს, ზერი გზიან ჩამოცილებდა სურდა, მაგრამ ასეთი სპირტიული ზერიზი?

ღინა. (თავისთვის) რატომ, რატომ მოიქცა აზე? მე ხომ შენ აღარ გელოდებოდი. ღმერთო, ნუთუ მართლა აღარავერი შემიძება მიენდო (ტრისი).

რინგო. ნუ სტარი, ღინა, ძვირფასო, ის არაა შენი ცრემლების ღარისა.

ღინა. (ცრემლებს მოიწმუნდს) ნუთუ შემიძება მიზის ჩისა-წვეად ურედეფარი ზერის გამოყენება.

რინგო. რას, აზამ, ხდება. ღინა, მე მინდა იცოდებ, რომ ძველბუ-რად მიუვარავი, ახლა ნურაფერს მტევეთ. იფაე'ტ. იქნებ ევე-ლაფერი უკან ამბარუნდება.

ღინა. (დაბნეული) არ ვიცი, არაფერი არ ვიცი. ვერაფერი გამი-გია.

(ტრისი) შემოიბრის მარია. რინგოს თითქოს ვერც ამჩნევს, მიღის ღინას-თან.

მ არაია ღინა!

ღინა. (ჩაევერება მარია) მარია, შენ იცი არა მინდა?

მ არაია. არაფერიც არ მომხდარა. ტულოლია ევ, რასაც ფიქრობ. სი-მართლეს კი ახლა ეს ვივარებო გეტყვი.

რინგო. მე არაფერი მაქვს საუბრეზე.

მ არაია. მაშინ მე ვიტყვი. შენ, ალბათ თქვი, რომ ღუკა შენთან არ უყოლიდა, არა?

რინგო. რა თქმა უნდა. მე არაინ მინახავს.

მ არაია. რატორ არ გრცხენია. იყო ღუკა შენთან, იყო და შენ ამ ფაქტს ვერსად გავცეცია. შენც განხა და შენი ცოლიც და შოლიც. შენ მას უთხარი, რომ უკან ახასოლებ დაბრუნდები.

იფი, რომ ავტოკატასტროფაში დაიღუბე, შევეე ვერუფონის, ასე არა?

რინგო. არ შეშის, რა საჭიროა ეს კომბეა, ჩემთან არაინ უყო-ლილი.

მ არაია. მაშინ ვგარჩენე მედალიონი (შეხედავს ღინას) რომელიც მხოლოდ შენ და ღინას მქონდა.

რინგო. (დაბნეული) მე, მე იგი დევარგე.

მ არაია. (მოიღებს ჯიბიდან მედალიონს) არა, არ დაგვიარავს. შენ მედალიონი სწორედ ღუკას აქვე. საუბრა

ღინა. ეს მართალია?

რინგო. მასიდე, ღინა (მიმოდ) აქ რომ მოვიდიოდი, აზრადაც არ მომსჯელია ასეთი რამ. მაგრამ როცა ვიგრძენი, საშუალებად გაქრავად...

ღინა უხმოდ მიღის რინგოსთან და სილს ვაწვენს.

რინგო. (თავს დაბრის) შე არ შემეძლო სხვანაირად (მოტრიალ-დება და მიმე ნაივითი გადის).

ღინა. მარია. (სიუე ჩაევევა მარისა).